

İKİ RÜYA DOKUZ GERÇEK

Hakan Bıçakcı

© KARAKARGA YAYINLARI 205

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

İKİ RÜYA DOKUZ GERÇEK

Hakan Bıçakcı

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Başak Tan

İllüstrasyonlar: M. K. Perker

Görsel Yönetmen: Sedat Gösterikli

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1-3. Baskı: Nisan 2019

4. Baskı: Haziran 2019

ISBN: 978-605-7865-07-6

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumaloğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

 karakarga.com

 info@karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayinlari

 karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu,

Sokak No 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

*“Yaşamöyküm mü’ diye haykırdım korkuyla.
‘Bir yaşamöykümün olduğunu size kim söyledi?
Benim öyle bir şeyim yok.”*

Beyaz Geceler, Dostoyevski

1.

Aynanın karşısında, daha doğrusu camın arkasındaydık. Yan yana dizilmiş vaziyette. Suçlu teşhisi için. Çıt çıkarmadan dimdik duruyorduk. Arka tarafta neler döndüğünü bilemeden. İçerisi havasızdı. Saçlarım ne ara bu kadar uzamıştı? Daha yeni kestirmiştim. Bekleme faslı geçen seferki gibi uzamazdı umarım. Göz altlarım kararmıştı. Yüz çizgilerim de epely belirginleşmişti son birkaç yılda. Kimin suçlu olduğunu bilmiyordum bu sefer. Gerçi birini gözüme kestirmiştim. En sağdaki, limon sarısı gömlekliyi. Pek yorgun hissetmesem de çok yorgun görünüyordum. Yüzüm neden bu kadar bitkindi? Sigarayı da bırakmıştım hâlbuki. Derin bir nefes aldım. Mecburen aynaya bakarak beklemei sürdürdüm.

Şüpheliler arasında kalabalık etme işinin bir defaya mahsus bir iyilik olacağını düşünmüştüm ilk çağırıldıklarında. Komşu sayılırız diye kırmamıştım. Bir de tabii bir gün benim de onlara işim düşerse diye. Şu kadim kuralı unutmuştum: Bir seferliğine diye yaptığın her iyilik, kısa zamanda görevin haline gelir. “Müsaitsen bir gelsen ya,” diye arıyorlardı ayda

birkaç kez. Hep müsaittim. Dükkânda dikilmeye ara verip karakolda, potansiyel suçluların arasında dikiliyordum. Tam olarak ne işe yaradığımı anlayamadan. Muhtemelen teşhisin doğruluğundan emin olmak için. Bir tür sağlama yapmak amacıyla, dolgu malzemesi olarak. Her neyse.

Her defasında kabul ettiğime pişman oluyordum. Fiziksel açıdan bir zorluğu yoktu. İki dakika ayakta duruyordum sadece. Otobüs beklemekten bile kolay işti. Ama işte başka türlü bir ağırlığı vardı. Bu uğursuz odaya adım atar atmaz, kafada kurmaya başlıyordu insan. Suçluymuş gibi. Mevzunun ne olduğunu da söylüyorlardı bazen telefonda. O zaman daha net bir suçluluk duygusu büyüyordu içimde. Konuyu bilmeden içeri girip dikildiğimdeyse daha beter, daha genel, daha muğlak ve kesinlikle daha huzursuz edici bir his. Tam mağazadan çıkarken alarm ötmeye başlarsa nasıl gerilirsin? Bir şey çalmadığından ne kadar emin olursan ol, hırsız gibi hissedersin bir an için. Kendinden şüphe etmeye meyledersin hemen. İşte onun dört beş katı yoğunluğunda ve sinsice zamana yayılmış bir panik. Neyse ki bu seferki teşhis faslı çok kısa sürmüştü. İçeri girmemizle çıkmamız bir olmuştu.

“Kumandan, hemen kaçıyor musun ya?”

“Evet amirim.”

“Bir çay içseydin?”

“Teşekkür ederim, dükkân boş.”

“İyi, sen bilirsin.”

Dükkân dediğim, karakolun karşısındaki yeraltı pasajında, küçücük bir kumandacı. Adı da “Kumandan”. Envaiçeşit televizyon için yüzlerce uzaktan kumanda. Arkamdaki duvarı baştan aşağı kaplayan, şeffaf naylonların içindeki çoğu siyah, kalanı gri plastik kumandaların önünde duruyorum. Eski tip bir uzay mekiğinde gibi. Geçenlerde gazetede uzaya gönderilen bir aracın fotoğrafına rastladım. Benim dükkânın binde biri kadar düğme yoktu içinde. Ama benim bu kadar düğmeye rağmen bir yere gittiğim yok. Öyle duruyorum. Babadan kalma dükkânda. Her şey devraldığım günkü gibi. Bir tek adını değiştirdim. Eski adı “Kumandacı”ydı. Dükkân da babadan kalmaydı, oturduğum ev de. Pek bir şey kazanmasam da kira derdim olmadığından rahatım yerinde sayılırdı.

Tabii ki hayalim değildi burada böyle dikilip durmak. Üniversitede iki senelik bir bölüm bitirip iki sene işsiz doluştuktan sonra bu rutubetli altgeçitte bulmuştum kendimi. Çocukken babamı ziyarete geldiğimde, ısmarlanan dönerlere, gazozlara, komşudaki bilgisayar oyunlarına rağmen içim daralırdı burada. İlerde bir günümü bile geçirmem bu dükkânda diye düşünürdüm. Her Allah'ın günü buradayım. Pasajdan geçip giden için yapabileceği en iyi şey kumandaların arasında dikilip durmak olan bitkin, meraksız, hevesiz, fuzuli, cemiyet dışı bir mahlûk gibi göründüğümü biliyorum. Başka bir şeyler yapmak isterdim aslında. Var kendime göre meraklarım. Ne bileyim, fotoğraf çekmeyi severim mesela. Müziğe ilgim var. Filmlere biraz da. Bizim pasajdaki

DVD'ci İsmet sağ olsun. Sinema kültürümü korsana borçluyum. Ama işte sevdiğim bir işle uğraşmak yerine, uğultusu bitmeyen altgeçidin ortasındaki küçük bir balkon büyüklüğündeki bu havasız dükkânda çürüyorum. Sürekli değişim vaat eden P+/P- tuşlarının önünde. Her gün aynı. Manzara değişmiyor. Eskisi gibi iş de yok zaten. Duvara asılan ince televizyonlar yaygınlaştığından beri bendeki aletler çoğunluk için ihtiyaç olmaktan çıktı. Yeni nesil, az düğmeli, minimal kumandalar bir tek o televizyonları satan yabancı firmaların alışveriş merkezlerindeki devasa şubelerinde bulunuyor. Neyse, buna da şükür. Zaten kim işinden memnun ki? En azından bu pasajda hiç kimse.

Basık, nemli ve küf kokulu yeraltı çarşımızda her şeyin sahtesini, taklidini, korsanını, kaçacağını, yan sanayisini, ikinci elini bulmak mümkün. Kafam kadar şarjlı fenerler, en eskisinden en yenisine her model cep telefonu, birbirinden çirkin telefon kılıfları, dev tuşlu hesap makineleri, kredi kartına 12 taksitle satılan kurusıkı tabancalar, birbirinden vahşi rambo bıçakları, akla gelebilecek her türlü zippo modeli, ateş ederek yerde sürünen kurmalı oyuncak komandolar, pasajın havasızlığının içinde çaresizce dönüp duran boy boy vantilatör, kıpkırmızı yangın söndürme tüpleri, kameralı güvenlik sistemleri, ışıkları yanıp yanıp sönen alarmlar, uydu antenleri, üst üste yığılmış selfie çubukları, renk renk kulaklıklar.

Tam karşımdaysa akvaryumcu var. Yıllardır kapı komşusuyuz. Bir işim çıktı mı oturduğu yerden benim dükkâna da bakar. Kendi deyimiyle uzaktan kumanda eder. Kendince

esprilidir. İyî adamdır. Hep uykuludur. Bütün gün, kocaman bir akvaryuma benzeyen cam duvarlı, dikdörtgen dükkânın içindeki akvaryumlarda ağzını açıp açıp kapatan balıkların arasında oturup esner. Uyuşuk gözlerle gelene geçene bakar. Ama oturup konuşunca hemen açılır. Hele bir de önünde birası varsa iyice açılır.

Dükkânı kapadım. Kepengime titrek spreyci boya ile çizilmiş şu patlak gözlü canavara bayılıyorum. Pasajda güzel görünen tek ayrıntı. Yakalanma korkusuyla alelacele çizilmiş belli ki. Hâlbuki bunu yapanı bir yakalasam alnından öperim.

Hızlı ve ezbere adımlarla sahil yoluna yürüdüm. Ezmek istercesine üstüme üstüme gelen araçların altında kalmamak için bir sağa bir sola, bir ileri bir geri sıçrayarak deniz otobüsü iskelesine koşturdum. Her akşam olduğu gibi. Oradan da yirmi dakika yürüyüp kendimi eve attım. Kırmızı salonuma geçtim. Hemen alt katımdaki bankanın yirmi dört saat yanık duran tabelasının kıpkırmızı ışığı, olduğu gibi salonuma doluyordu. Billhassa lambaları yakmıyordum ben de. Bu acayip ışıkta oturmaya alışmıştım. Kırmızıda duruyordum.

Her zamanki gibi yemek hazırlamaya üşenip dürüm söyledim. Koltuğa gömüldüm. Uzanıp sehpadaki uzaktan kumandayı aldım. Bana ruhumu sıkant işyerimi hatırlattığı için sevmediğim, işten sonra kafamı dağıtmaya yaradığı için sevdiğim aleti. Son birkaç yıldır doğru düzgün bir şey izlemiyordum. Günde üç dört film bitirdiğim günler bir önceki

hayatımdan gibiydi. İki saat boyunca aynı şeye odaklanmakta zorlanır olmuştum.

Dürümü bitirdikten sonra bira açıp saatlerce kanaldan kanala sektim. Bayılına kadar ekrana baktım. Hemen her gece olduğu gibi. Sonra da yatak odasına doğru sürünerek kırmızı salonu terk ettim. Bütün gün kumandaların önünde nöbet tutmuş, gece boyunca televizyon karşısında oturmuş-tum ve sabaha yeniden ayağa dikilmek üzere yatağa geçmiş-tim. İnsan hayatı ayakta durmak, ortadan ikiye katlanarak oturmak veya uzanıp yatmaktan ibaretti. Bir dördüncüsü yoktu.

Gecenin bir yarısı yataktan sıçrayarak uyandım. Boğulur gibi. Rüyamda boğuluyordum. Batan deniz otobüsünün içinde sıkışmış halde. Çocukluğumdan beri düzenli olarak kâbus görürdüm. Finalinde öldüğüm de çok olmuştu ama bu boğulmalısı bir ilkti. Fena halde gerçekçiydi. İki büklüm oturup soluklandım. Elim ayağım titriyordu. Her kâbustan sonra yaptığım gibi su içmek için mutfığa yürüdüm. Ama az önce, rüya icabı da olsa, litrelerce su yutmuş olduğum için elim sürahiye gitmedi. Bir süre boş bardağa bakıp mutfığın ışığını kapadım. Geri yattım. Kalp atışlarımın normale dönmesini beklerken uyuyakaldım.

2.

Sabah erkenden gözlerim açıldı. Alarımın çalmasına saatler vardı. Yattığım yerden dolabın dışında asılı duran takım elbiseye bakıyordum. Önümüzdeki ay gideceğim düğün için önceden hazır ettiğim. Bu kılıkla, aynen böyle dikilip duracağım düğün için. Siyah beyaz. Hep aynı sıkıcılık. Bu renksizlik bizde aile geleneği. Rahmetli babamın siyah beyaz fotoğraflarında da böyle. Ama ne yapayım? Ne zaman bir renk katayım desem, komik duruma düşeceğim kuruntusuna kapılıyorum. Ve her seferinde sıkıcı olmayı komik olmayı tercih ediyorum. İnsanların benzerlerine farklı görünme telaşını manasız buluyorum. Belki bu da bir tür kibir. Tekrar ölü gibi sallanan ütülü takıma baktım. Bir de haftalar öncesinden hazır edip asmışım. Sanki son anda dolabı açsam aynı şeyi çıkarıp giymeyecekmişim gibi. Gözlerim ağır ağır kapandı. Takım elbise bir süre de kapalı gözlerimin önünde asılı kaldı. Birini bekler gibi. Gitgide solarak.